

LA PRĂVĂLIE

Cine cunoaște mica localitate V. nu se miră că oamenii îl iau cu asalt pe Achim, când nu au treavă la câmp ori în ogrăzile proprii, fie că e zi de lucru, fie că e sărbătoare. Căci într-un sat cu câteva sute de suflete, având două străzi principale, care se întretaie în centru, însă, fără alte locuri de petrecere a timpului, unde să se adune mulțimea decât la prăvălioară sătească, deservită de Achim. În asemenea situații, nu ai loc să te miști: marfă multă și felurită, rânduită în rafturi bogat încărcate, mobilă și obiecte de uz casnic, așezate pe lângă pereți, aparatură și unelte diverse și peste tot, rezemând tejgheaua, ambalajele și celelalte obiecte, lume și iar lume, de toate vârstele și ocupațiile, din V. sau din satele învecinate, cerând de toate sau necumpărând ceva. Însă, toată această adunătură pestriță se aseamănă prin câteva indeletniciri nestrămutate: vorbărie fără capăt, spartul semințelor de floarea-soarelui sau de dovleac, înghițirea băuturilor și nelipsitul fumat. Deși sunt clienții lui statornici ori consăteni, când nu-i mai poate suferi, Achim se burzuluiește la ei: "Ajunge, zavrăgiilor pentru ziua de asatăzi! Închidem bălciul!" și, fără să-i aștepte, vânzătorul iese de după tejghea, le ia marfa sau paharele din mână, în ciuda protestelor lor și-i scoate pe ușă afară. Câte unul îl mai întărită pe negustor că nu-i omeneste să-i dea afară cu ocări! "Cum să nu!", se supără Achim. "D-apoi omeneste-i să strâng eu după voi un lighean de coji de semințe și țigări în fiecare zi? Cu omenia asta mi s-afumă marfa și mă otrăviți! Afară, stricaților!" iar după ce ultimul stricat a pășit pragul, Achim pune lanțul la intrare, întoarce cartonul cu "închis" spre afară și s-apucă de curățenie. Pe scările prăvăliei, cel care nu s-a săturat de băutură îl mai impunge cu vorba: "Milă mi-e de tine, Achime, da' mai dă una mare!" "O să ți-l dau pe drum să te ducă de-aici", zice vânzătorul, dar îi mai umple paharul o dată. Mulțumit, clientul ar mai vrea două mari, să bea și negustorul, însă, acesta a terminat treaba și închide localul. Dacă are norocul ca omul cu pricina să stea prin partea lui Achim, pe acesta îl mai așteaptă și altele. Chefliul, clătinându-se și poticnindu-se în mers, îl urmează, la câțiva pași, pe Achim, impuindu-i capul cu vreo poveste respectată de câte ori se îmbată. Dacă n-o termină până la poarta casei lui Achim, acesta intră liniștit în curte, lăsându-l pe însoțitorul limbui să-și continue sporovăiala până bagă de seamă că nu-i Achim. Atunci îl injură și pleacă sau se așază pe canapeaua de la poartă, căci Achim și-a luat măsuri de siguranță și-a blocat intrarea în curte. E mai neplăcut pentru gestionar când se întâmplă să fie însoțit, în drumul său către casă, de femeile, care n-au apucat să târguiască. Atunci ajunge Achim la capătul răbdărilor, auzind cât nu poate un om să suporte: una și-a lăsat mâncarea pe foc și-a dat o fugă să întrebe ceva, iar el n-a ascultat-o, că s-a îngărașat la magazin; alta are copilul mic singur în casă, că aia mare e dusă la

școală și nu mai poate veni altădată și el, afurisitul, nu vrea să se uite la om; o a treia și-a lăsat rufele în albie, repezindu-se după "Alba" și el tocmai închidea, iar acum o să stea cu casa plină de hanțe; careva are pe soacră-sa bolnavă, pofteste de toate și ea plecase să-i cumpere ceva bun; alteia îi trebuia neapărat un reșou, pentru care el trebuie să se facă luntre și punte ca să i-l aducă etc., etc. De câte ori se întoarce acasă, escortat de femei, Achim își zice că de data asta să le lase în plata lor. De cele mai multe ori nu reușește și zâmbetul lui imperturbabil, de la primele reproșuri, se stinge treptat, iar când omul nu mai poate îndura, se oprește în drum și le ia la zor: "Bate-vă mama dracului de cațe, da' până când o să-mi turuiți verzi și uscate? Plecați de pe capul meu că vă iau la injurături de vă spurc, cu tot neamul vostru! Să nu vă mai văd picior de femeie înaintea ochilor că dau cu ceva după voi, belelelor!" Răcorit, după asemenea perdaf, pășește înainte hotărât, cu mâinile la spate și cu privirea aruncată peste lucruri. Potolite pe moment, femeile nu mai scot o vorbă, știind bine că, în asemenea cazuri, cu Achim nu-i de glumit. Oricum, însă, nu se simt satisfăcute numai cu ocară, dreaptă sau nedreaptă, aruncată asupra omului. Chiar dacă le-a amenințat atât de vehement, îi trece lui că doar nu e prima dată când aude el de la așa vorbe. Și, în definitiv, de aia e pus acolo și plătit să audă ce spune lumea, ce-i trebuie, nu să lucreze de poftă! Și apoi, ele trebuie să știe dacă se află în prăvălie lucrurile de care au nevoie. N-ajunge c-au pierdut acum timpul degeaba? Să mai plece și altădată de acasă și să aștepte câte-un ceas-două până le servește el, ascultând mășcăriile bețivilor? Acum trebuie să afle ce și cum! Tocmai pentru că nu-și vorbesc, toate simt că nu mai pot răbda tăcerea și că izbucnirea este iminentă. Trăgând cu coada ochiului spre ele și văzându-le cum fierb în tăcere, Achim se face că le compătimește cu o expresie adecvată a obrazului, insinuând că ar fi dispus să le asculte din nou. Atât așteaptă și ele. "Ascultă, mă!" zice una, care se nimerește s-o ia înaintea celorlalte, pe un ton răstit, în care se simte cum clocotește toată ciuda tăcerii impuse. "Ce, ai prins iar limbariță? Credeam că ți-ai tocit limba de când o mesteci pe tăcutele!" răspunde bărbatul pe un ton provocator de liniștit. Mai mult nu le trebuie partenerelor de drum! Stărnită fiindu-le pofta de răfuială, îl improscă fiecare cu ce-i vine mai întâi în minte, într-o avalanșă de întrebări, puse cu atâtea rapiditate și despre lucruri atât de diverse, încât Achim ar trebui să aibă un creier electronic pentru a le putea răspunde! "A adus cutare stofă? Cât e metru aia, de culoarea cutare, a șaptea de sus în jos din raftul patru? Mai are fidea? Când mai aduce pantofi cu toc? A vândut tot topul de pânză topită? Cu cât mai plătește oul? Când merge să dea gaz? A adus becuri de 100?" Și iar întrebări peste întrebări, până când Achim încetinește pasul sau le privește crunt pe sub sprâncene. Dacă cumpărătoarele tac, Achim își reia mersul agale și tacticos, iar femeile, care abia și-au mai tras sufletul, profitând de pauză, își reinnoiesc întrebările până în poarta lui Achim, unde îl somează scurt: "Vorbești, ori ba?" "Da!" zice omul. "Eu aștept în poartă să-mi trimiți plozii să

le dau eu de mâncare pentru acum." Pe urmă, zâmbindu-le satisfăcut, le dă la o parte din fața lui și intră în curte, trântindu-le poarta în nas. Rămase fără adversar, combatantele îi mai strigă din urmă câteva să-i meargă mâncarea cu ghionturi și, amintindu-și că sunt, totuși, mame și gospodine, se risipesc pe la casele lor, neuitând, însă, să-l boscorodească pe vânzător până închid ușa în urma lor. După-amiază sau a doua zi dimineata, când Achim reface drumul către prăvălie, aceleași sau altele îl așteaptă la ușa magazinului. Le-a mai trecut năduful, dar nu de tot; acum trebuie ca Achim să fie luat cu binișorul, adică diplomatic, căci, dacă-l necăjesc aici, s-au ras de cumpărături făcute grabnic. Acum, își spun ele, cel care are apă la moară este Achim, dar acesta știa că, de fapt, și când îl incolțesc pe stradă, el este morarul iar ele - măcinătoarele de vorbe-n vânt! Neținând cont de-o anume rânduială, se ingrămădesc de-a valma pe scări, fiecare făcându-și planul de a ocupa o poziție cât mai avantajoasă la tejghea. Însă, Achim, de obicei, se grăbește mult mai puțin decât nerăbdătoarele sale cliente. Închide ușa în urma lui, cu nepoftite cu tot, se duce la cuier și-și pune halatul, caută creionul și-l ascute, pregătește ambalajul, pune banii mărunți la îndemână, mai aranjează etichetele cu prețuri și denumirile mărfurilor, curăță cântarul, se spală pe mâini, adică, tot treburi care, după părerea celor de-a afară, sunt de prisos, ori ar putea fi făcute și dacă ar fi ele înăuntru! Numai că vânzătorul știe ce valoare au aceste mărunțișuri și le lasă pe cliente să se întrebe de ce se moșcăie atâta de nu mai deschide odată?! Când omul în halat și-a pus la punct lucrurile mai importante iar cele de afară consideră că s-a sfârșit bătaia de joc, se deschide ușa. Socotelile de pe scări au fost uitate, grupul se destramă pentru ca lângă tejghea să ajungă mai întâi cine poate! Bulucindu-se peste prag, femeile ocupă de urgență spațiul disponibil în gâlceavă. Fiecare ar vrea să se afle simultan în două-trei locuri spre a vedea, aprecia, compara și, în ultimă instanță, chiar a pipăi cutare și cutare lucru! Și, pentru că așa ceva nu este posibil și pentru că fiecare ține să ocupe măcar un loc mai bun, prăvălia vuieste de întrebări, adresate dintr-o parte într-alta, la care se dau răspunsuri binevoitoare sau refuzuri apostrofate. În mijlocul acestui stup care fierbe, cum poate fi apreciată prăvălia, Achim mai află de lucru pe lângă rafturi, dând la o parte pe cumpărătoare, inmuind strășnicia cu care își apără un loc prielnic. "Vii astăzi?, bată-te crucea de șucheat", zice oarecine, pierzându-și răbdarea. Dar Achim mai are câte ceva de pus în ordine, iar femeile îl tolerează, din mai multe motive. Întâi, pentru că dacă-l strigă mai des, vine mai târziu; al doilea, până vine el, ele se decid ce să cumpere, săcâindu-l, apoi, mai puțin și le servește mai repede; al treilea, le place să se afle în hâră cu el. "Ce e?" întreabă el, după un timp, de pe undeva, din vreun ungher al prăvăliei sau grup de cumpărătoare. "S-a întâmplat ceva?" "O să se întâmple dacă o mai faci mult pe prostul." Achim, auzind vorba asta care îl amuză, își face loc cu coatele și, prefăcându-se supărat, amenință de după tejghea: "Să mai văd pe careva clămpănind semințe, c-apoi îi scutur eu capra

de coadă!" "Că doar n-ai dat în minte femeilor, Achime!", încearcă să-l îmbuneze una, care-ar vrea să plece mai repede acasă. "Da', lasă-l nu-i mai cânta-n strună!", zice alta. "O faci pe diplomata, nu? Ți-ar plăcea să ne vezi pe noi plecând la noapte de aici?" îi ripostează o a treia. "Tu poți să stai, că n-ai greutățile pe care le am eu acasă!" mai adaugă cea cu îmbunatul. Îți convine să-ți pierzi vremea pe aici! Copii n-ai, bătrâni nici atât, bărbatul ți-e plecat. Ce-ți pasă! "Ce-ți pasă ție?" i se răspunde de către cea ofensată. "Eu nu m-am băgat peste casa ta! Să-ți vezi de treabă! Auzi?" "Oh! Maică, ce rușine! le admonestează o bătrână. Dă-le, Achime, maică, să plece mai repede!" "Lasă-le, țăță Floareo", intervine omul calm. "De ce-au gură? Nu s-o mestece toată ziua? Cum se încaieră, cum le potolesc! Am găleata cu apă lângă mine și le-mbăiez, și-mbrăcate, și pe gratis!" Din râsul stărnit, toată lumea iese înveselită, iar gălceava e amănată, fiind luat în primire vânzătorul. Cineva cere cuie, altcineva stofă, de partea cealaltă se cere brânză, rechizite școlare, toate vrând să fie servite mai întâi pentru motive care mai de care mai importante. Achim schitează un zâmbet incurajator, urmărind cu privirea, plimbată dintr-un colț de prăvălie într-altul, pe acelea care cer mai insistent, pârând a le promite că pe ele le servește întâi. În sinea sa, omul meditează la atmosfera ce poate exista în casele acestor glasuri ascuțite. Acolo pot domina ele, aici, însă, nu; și acest gând îi dă o satisfacție ascunsă, încât mai că-i vine să le zică: "Împingeți-vă voi, că vă răcoresc eu!" Apoi, adresându-li-se cu voce tare: "D-apoi nebun mă credeți voi să alerg prin prăvălie, de la un cap la altu, ca un cal de curse? Unde vă e rândul? De ce nu v-ați așezat separat, care vreți alimente, care textile, care altă marfă?" "Ce-o mai faci pe deșteptul cu rândul tău?" întrebă una; "Ne înveți tu acum ce să facem, de parc-ai fi învățător, nu vânzător!" "Te învăț, îi răspunde el, să nu mori proastă; că și la școală erai o proastă, da' acum ai progresat: ești o mare proastă!" Și iar răs, și semne de enervare din partea unor clienți. "Eu zic, Achime, că e cazul să lăsăm astea și să nu mai așteptăm", e de părere cineva, pe un ton de demnitate, grav. La care el răspunde, imitând-o cu o inocență prefăcută, pe care interlocutoarea n-o observă: "Da' eu ce fac aici? Nu aștept de-atâta vreme să se potolească zarva și să-ncep??!! Da' cu cine să te înțelegi? Cu din astea care taie pâine cu mâinile scoase din albia de rufe?" "Iar te-a apucat, mă, dorul de morală?" zice proasta de mai înainte. "Iar! că eu nu pot să vând stofă cu mâinile de brânză și de la fiare să trec la mătăsuri!" "Și ce-oi vrea, mă rog, să-ți spalăm noi mâinile? Nu te mai spală nevasta și pe picioare?" "Să te speli tu la gură, că otrăvești aerul pe care-l respiri!" Apoi se îndreaptă liniștit către un colț al prăvăliei, convins că femeile nu vor pleca fără cumpărături, pentru că el nu închide cât timp sunt musterii cumpărători, chiar dacă ora închiderii a trecut de mult. De aceea, trecând la un anume raion, le și indeamnă să meargă cele care cumpără marfa de-acolo. Când este bine dispus și are clienți puțini, întreabă cine ce ia și cât anume; dacă e aglomerație, se uită la cumpărător și merge direct la raft, luând marfa și cantitatea obișnuită ce o

cumpără omul.

Uneori acesta își mai schimbă sortimentul și rația, prilej pentru Achim de a-l lua peste picior: "Te-ai boierit, ai? Îți merge în ceafă brânza de vaci, că la mă-ta acasă numai de oi ai mâncat?!" Vânzoleala cumpărătoarelor se produce repede, pe urmele lui Achim, și se termină o dată cu umplerea sacoșelor. "Și noi?" îl întreabă inutil cele care-or vrea să cumpere de la două-trei raioane diferite, deși merge la alimente; cu noi cum rămâne?" "Voi așteptați, le spun el, că-l chem pe mutu să vă servească el". Și-i face semn cu mâna lui Crață, care reazămă în tăcere pragul ușii ca un paznic neplătit al prăvăliei. Acela face câțiva pași și, primind rația de băutură de la Achim, se sprijină de un obiect aflat în fața raftului unde se face vânzarea. Plescând la fiecare înghițitură, începe, după un obicei prins de la vânzător, să măsoare femeile cu privirea de jos în sus și de sus în jos, pe fiecare în parte, aprobând sau dezaproband, prin sunete dezarticulate însoțite de nimica corespunzătoare și indicând cu mâna la obiect ce-i place și ce nu la careva dintre clienți. Amuzându-se, unele îl lasă să le atingă, altele îl lovesc peste mână, ocazie pentru mut de a-și manifesta părerea despre ele. Celor dintâi, socotindu-le bune, le oferă brațul, schițând gestul în aer, cu eleganță; celorlalte, fiind rele, le dă praf în ochii, suflând din palme pulberea imaginară, scoasă din buzunarele pantalonilor. În timpul acesta, Achim servește cu dexteritate și mișcări de jongler, făcând cu ochiul mutului. Îi mai dă o țuică și-i arată fârașul și mătura. Omul ia sculele de adunat gunoiul și se face că mătură, ocolind cu atenție anume persoane, dar curățind sau murdărind, după caz, încălțăminte altor, după simpatia de totdeauna sau comportarea de moment. "Du-te, treanță, de aici!" îl împinge afară, aruncându-i mătura și fârașul peste scări, ofensată la papuci sau la pantofi. Uneori Achim se răstește la ceea, zicându-i să măture ea dacă nu-i place cum mătură mutu, amenințând-o c-o pune să plătească mătura și fârașul. De cele mai multe ori găsește însă un prilej de distracție, ripostând celei brutale: "vezi să nu-l visezi la noapte, că ăsta nu știe și te ia și-n brațe!" ... Și, cum Crață e și buzat și cu urechile mari și clăpăuge, e ușor de înțeles repulsia cu care se scutura împricinată de-o atare eventualitate. Și, mai de voie, mai de nevoie, râde și ea, dar ca să se răzbune, îl apostrofează pe Achim că-i un nerușinat, care-și bate joc de amărâțul ăla! "Mă mir, găsește cu cale Achim să răspundă și-și ridică sprâncenele spre borul pălăriei, că mai am ce discuta cu tine! Ăsta-i semn rău! Înseamnă că am început să mă prostesc și eu. Da' uite, nu mă mir că ție nu ți-e rușine să-mi scoți mie ochii pentru așa ceva! De la tine m-aștept la orice! Când a venit el întâi și întâi în sat, n-a tras la casa ta? De ce nu l-ai oprit să-l slugărești tu, dacă așa crezi că-i fac eu? Ăsta-i bun de orice treabă delicată la casa unde bărbatu-i mai mereu plecat! Face și ce trebuie și ce-ți place și nu suflă o vorbă! Nu te-ai priceput, Catrino, degeaba plângi după el acum! Da' să știi că, dacă ții cu tot dinadinsul să stea la voi, eu te ajut ... Asta pentru că imi dau seama cât de greu e să stea o femeie tânără singură, într-o casă goală

de oameni!" Și, în timp ce vorbește ceremonios și rar, ca acum, calm, studiind parcă fiecare inflexiune a vocii, fie precipitat, pe un ton vehement, mâinile și ochii îi lucrează cu o viteză uluitoare. Cunoscând gusturile și nevoile clienților nu are încurcături cu plata. De altfel, unii vin cu banii potriviți gusturilor și cantităților ce urmează a cumpăra. Ba, unii îi mai au și sortați pe categorii de cumpărături, în legături separate. Când se incurcă socotelile clientului, Achim e pus în dilemă și îi grăiește buclucașului: "N-ai gură, mă, să descurci pungile?" Omul are gură, dar o folosește mai rar sau deloc când pe negustor îl apucă cheful de vorbă și-l apucă des, iar atunci degeaba dă clientul din gură, că Achim nu-i răspunde deși-l aude. Și-apoi, în asemenea situații, omul are mai ales urechi și-i păcat să nu le folosească, ascultându-l pe vânzător, că asta, cu gura lui, bate un sat întreg! Chiar și când cineva vorbește ori spune o poveste mai lungă, lumea tot pe el îl urmărește. Asta, pentru că, în timp ce vorbitorul zice ceva, pe fața lui Achim se citește tot și chiar dacă povestitorul n-ar termina ce avea de vorbit, Achim ar continua-o cu expresia figurii lui, până la sfârșit. De aceea, mușterii îl urmăresc cu urechea pe narator și cu privirea pe vânzător, amuzându-se continuu, căci aproape în toate zilele găsește el, Achim, motive să se afle în sfadă cu cineva, ca acum, de pildă, în chestia lui Crață. De aceea, oamenii l-au poreclit Cărcotașul, sau mai scurt, Cotașul. E o poreclă pe care i-o aruncă în față cu satisfacție sătenii, căci în acest fel îi pot plăti și ei cu aceeași monedă pentru numeroasele "potriviri" și porecle cu care-i gratifică Achim din belșug. Când se iscă vreo zăpăcie, negustorul nu rămâne singur, dar nici interlocutorul său. Amatori de a vântura ciorbă gata încălzită se află destui și-atunci, când s-a încins disputa, nimeni n-are ce regreta. Problema care se pune pentru cei ce asistă la discuție e aceea a locului pe care li-l oferă hazardului, spre a avea în față cele două tabere. Apoi, oricare dintre ei poate fi implicat într-o controversă, căci niciodată nu se poate ști din ce și cu cine se poate hărțui vânzătorul, cine îl va apăra și cine nu. De aceea, nici partenerii nu sunt aceiași, ci se autorecrutează după împrejurări. Oricât au încercat mușterii să se grupeze, întâi spontan, apoi planificat, în tabere compacte, care să-l contracteze pe Achim, n-au reușit mare lucru, căci acesta, observând manevra pusă la cale împotriva-i, aruncă mărul discordiei între membrii aceluiași grup. Atunci își găsește partizani chiar printre cei care îl combăteau altădată iar acum ei înșiși se sfădesc între ei, încât Achim nu mai are prilej să intervină. O asemenea împrejurare constituie pentru el o victorie răsunătoare în pașnicul și veselul său război cu clienții. Este, acesta, unul dintre puținele momente când își întrerupe lucrul, își aprinde radios o țigară, trimițând fumul către imprecinați și-și freacă palmele de satisfacție, ațâțându-i: "Întărită-i drace, că mie-mi place!" Apoi, după ce răsul asistenților neutri s-a potolit, Achim le face cu ochiul, trage cu voluptate din țigară, savurând zarva provocată. Când socotește că harța nevinovată degenerază într-o adevărată ceartă, aruncă țigara și se apucă de lucru, potolindu-i pe

"zavragii": "Mă, păcătoșilor, sunteți la tribunal? Vă dau afară imediat!" Și dacă aceștia nu se potolesc, Achim le reamintește că-i consideră oameni cu scaun la cap, capabili săînțeleagă o glumă, știindu-i mai dezghețați. Într-un asemenea moment, se constituie, dacă nu s-au încheiat ad-hoc, taberele rivale, pro și contra negustorului. Așa s-a întâmplat și acum cu Catrina. Dacă, la început, când i-a aruncat mătura din mâna lui Crață, unele femei au aprobat-o iar altele au certat-o, mai târziu, când l-a acuzat pe Achim că-și bate joc de infirm, suratele au tăbărât pe ea, acuzând-o simultan cu vânzătorul ... Când Achim are numai câte un client, care n-are chef de cumpărături dar nici ce pierde, rezemându-i tejgheaua în tăcere și nici nu-l poate urni la vorbă cu înțelesuri meșteșugite, atunci negustorul povestește el câte-o întâmplare de-a aceluiași client. Iese de după tejghea, umple două pahare cu băutură, unul cu licoarea preferată a interlocutorului, trage un scaun în apropierea acestuia și, mirându-se că nu-i mai ajunge timpul să stea de vorbă cu oamenii, îi amintește ascultătorului cea mai dramatică sau cea mai comică fază a pătăniei. Acela sare ars, descoperind în vânzător pe autorul farsei sau se face că nu mai știe despre ce este vorba și, spre a și-o aminti, scoate din buzunar o bancnotă și i-o întinde vânzătorului ca să mai aducă două pahare cu băutură. Apoi, povestea în doi se derulează până vin alți clienți, care îl somează pe Achim să îi servească. Acesta, ori nu se urnește din loc decât mult mai târziu, ori îi trimite pe ei să se servească singuri. De aici ies alte încurcături și mărfuri amestecate, dar pentru a retrăi o întâmplare hazlie, Achim face și această concesie. Când își dă seama că a rămas numai cu Crață, realizează că e foarte târziu și-i pune aceluia mătura în mână, apoi închide și pleacă acasă, întâmpinat de copiii săi, care vin să-l ia de la prăvălie. Uneori, însă, are parte și de câte o scenă dramatică, precum cea de mai jos:

- Nu deschizi o dată, Achime, dugheana asta?

- De ce Ilie, te arde la pipoașcă?

- Mă arde, mă, nu-ș' ce dracu pe la lingurea. De dimineață, după ce m-am sculat, am băgat de seamă că nu mi-e bine și-am venit să mă dreg cu una galbenă ... Ale dracului foale, dom'le! S-au învățat cu nărav: cum nu le cinstesc dimineața c-o tărie, cum mă dor!

S-au boierit, mă Ilie, se vede treaba!

- Boierit, pe dracu, Achime! S-au ciuruit, asta e! Așa mi-a spus doctorul: "Te cureți, Ilie, dacă mai bei!" ... Da', ce să fac? Mă curăț, mă curăț! Adio și-un praz verde! Dă-o-n mă-sa de viață! Decât o mie de ani cioară, mai bine un an soim!

- Și cu galbena mea te faci bine, Ilie?

- Nu mă fac, mă Achime, da', nici cioară nu rămân! O viață are omul ...

- Și p-ai-a o prăpădește cu băutura! ...

- Așa e, da' eu n-am ce să mai aștept de la ea! ...